

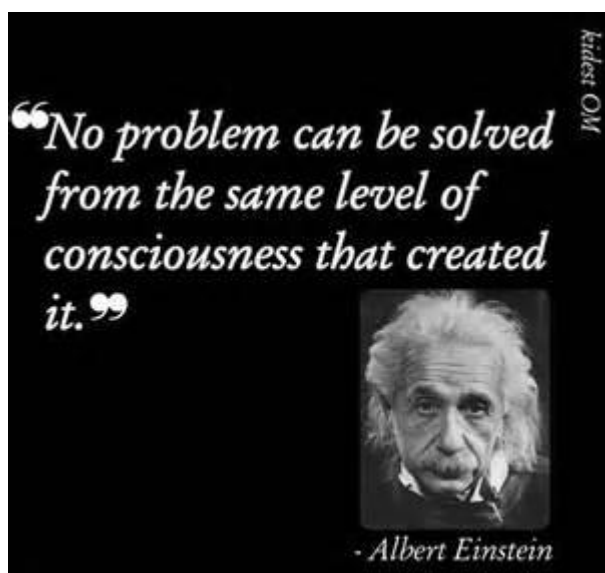
Roten til alt ondt

Myten om at skatt er rettferdig og skaper velferd

«How fortunate for governments that the people they administer don't think»

- Adolf Hitler

Når skatteyttere blir gjort til forsøkskaniner av skatteetaten og universitetet, på tvers av personvernlovgivningen, uten at datatilsynet reagerer, og Dagens Næringsliv på lederplass forsvarer praksisen under tittelen «Snylteforsøket», viser dette hvor langt vi har sunket i forhold til en saklig debatt om skatt i Norge. Det viser at de aller fleste av oss ikke har vilje eller evne til å diskutere skatt på et strengt faktabasert og prinsipielt grunnlag. Vi ønsker ikke en prinsipiell diskusjon om skattens rettmessighet, og vi vil, nesten for enhver pris, unngå en diskusjon om skattens ensidig negative påvirkning av velferden i samfunnet. Det finnes dessverre ingen annen forklaring på denne vrangforestillingen enn at vi har fått skatt «inn med morsmelken» og ikke lenger forstår hvor skadelig skatt er for produksjon av velferd.

“The hardest thing to understand in the world is the income tax”

- Albert Einstein

Amund Djuve vs. Albert Einstein

Med all respekt for ansvarlig redaktør Amund Djuve i DN vil jeg påstå at Albert Einstein, mannen som stod bak «relativitetsteorien» er/var bedre egnet til å si noe rasjonelt, faktabasert og velbegrunnet om skatt enn DN's ansvarlige redaktør, som tilsynelatende ikke har noe annet å tilføre debatten enn at det er «surt at det finnes snyltere». Når smarte mennesker snakker er det imidlertid verdt å lytte, spesielt når det dreier seg om en person av Einsteins kaliber. Einstein baserte hele sitt liv og sin forskning på «utvilsomme» objektivt rasjonelle og velbegrunnede argumenter, slik kunnskapssøkende og analytiske mennesker

gjør. Som med all god forskning lette Einstein etter motargumenter, selv der slike ikke virket mulig å oppdrive. Einsteins uttalelse om skatt kan derfor vanskelig forstås som noe annet enn en grundig gjennomtenkt analyse og en konklusjon om at skattens virkning ikke inneholder noen positive elementer for samfunnsøkonomien; enkelt sagt at skatt er ubegripelig i betydning skadelig.

I en slik sammenheng fremstår DN's leder lite gjennomtenkt; mer som en fallitterklæring for faktabasert kunnskap, samt uvilje mot en prinsipiell tilnærming til kanskje det viktigste tema i dagens samfunnsdebatt: Skattens påvirkning på den produktive og skapende kapitalen, dvs. vår felles velferd.

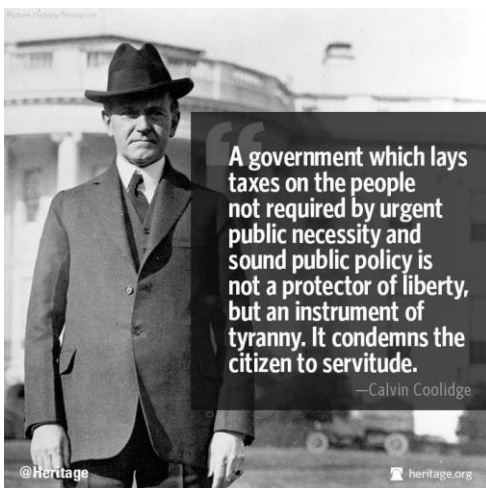
For at vi skal komme ut av det økonomiske uføret nær sagt hele den vestlige verden befinner seg i, samt legge til rette for å produsere mest og best mulig velferd for fremtidige generasjoner, er det avgjørende at vi tar oss tid til å analysere og forstå, dernest avlive to myter:

1. At skatt er rettferdig
2. At skatt bygger velferd

Begge mytene har sterk grobunn i befolkningen, men representerer ikke noe annet enn en livsløgn; et gedigent selvbedrag, fordi:

1. En «rettferdig skatt» forutsetter at alle menneskene i samfunnet har nøyaktig de samme interessere og verdinormer, hvilket er en umulighet.
2. Skatt er «velferdsstatens» verste fiende fordi den beviselig og uomtvistelig fører til negativ verdiskapning.

Et tankekors: I dagens samfunn aksepteres at vi ikke har flere rettigheter enn de staten gir oss. Analyserer vi enhver form for *statlig innblanding* i våre liv ser vi at denne innblanding er muligjgjøres gjennom statens inntekter, dvs. skatter. En statsmakts innflytelse over befolkningen er således proporsjonal med statens inntekter. Det er umulig å beskytte enkeltmenneskets frihet uten å begrense statens muligheter til å skattlegge.

Når døden tjener livet

Dette er tittelen på NOU 2011: 21, en offentlig lovutredning fra vår regjering v/Helse- og omsorgsdepartementet. Dokumentet omhandler etiske og rettslige retningslinjer i forbindelse med eiendomsretten til humant biologisk materiale, og i særdeleshet eiendomsretten til avdødes kropp. Det er verd å merke seg konklusjonen:

«Man kunne eventuelt bygge på Nylenna-utvalgets oppfatning om at slikt materiale skal ansees som fellesgoder, og benyttes til felleskapets beste. Altså at avdødes kropp må forvaltes som et offentlig anliggende. I så fall må eventuelle særrettigheter for pårørende reguleres i lov. Et slikt syn står imidlertid i sterk kontrast til reglene som skal ivareta avdødes integritet og verdighet. Det er følgelig tvilsomt om råderett over avdødes legeme uten videre går over til avdødes arvinger eller pårørende, eller samfunnet som sådan. Dersom det er ønskelig å gi andre enn avdøde selv slik råderett, bør det lovreguleres.

Utvalget mener etter dette at hovedregelen for uttak av organer, celler og vev fra en avdød, må bygges på avdødes samtykke.»

Det er ikke vanskelig å være enig i ovennevnte og det viser at når det gjelder human biologisk materiale står eiendomsretten sterkt, nærmest ukrenkelig.

Det mest oppsiktsvekkende med denne offentlige utredningen (NOU) er imidlertid at den bekrefter den inkonsekvens eller den selvmotsigelse som eksisterer i forbindelse med politikernes og myndighetenes syn på menneskerettigheter. Det ovennevnte egentlig gir uttrykk for er at menneskerettighetene står sterkere hos en avdød person enn et levende menneske; at en død person har større krav på beskyttelse av integritet og verdighet enn et levende menneske.

Mens avdødes eiendomsrett over egen kropp vurderes som ukrenkelig, mener tydeligvis myndighetene det motsatte om eiendomsretten for et levende menneske. Det er selvfølgelig et absurd utgangspunkt, og skyldes at det er enklere for lovgiver å holde en høyere rettslig standard i.f.t. etiske spørsmål når det gjelder det litt mer abstrakte og betydningsløse; så som døde menneskers organer, enn når det gjelder levende individer.

Påstand: Alle normalt oppegående personer vet at menneskerettighetene har langt større verdi for et levende menneske enn et dødt menneske, hvilket og analogt innebærer at skatt på arbeid (kroppslig og åndelig) er et fundamentalt brudd på menneskerettighetene. Kanskje forskjellsbehandling skyldes at døde mennesker ikke lenger betaler skatt?

Det er ikke mer penger for staten å «vri ut av» en død kropp, dermed ingen grunn for staten til å bryte den dødes menneskerettigheter, slik staten er nødt til å gjøre mot levende mennesker ved tvungen skattlegging. Det er lettere å vise litt mer raushet mot døde enn mot levende fordi rausheten ikke betyr noe – for statens inntekter.

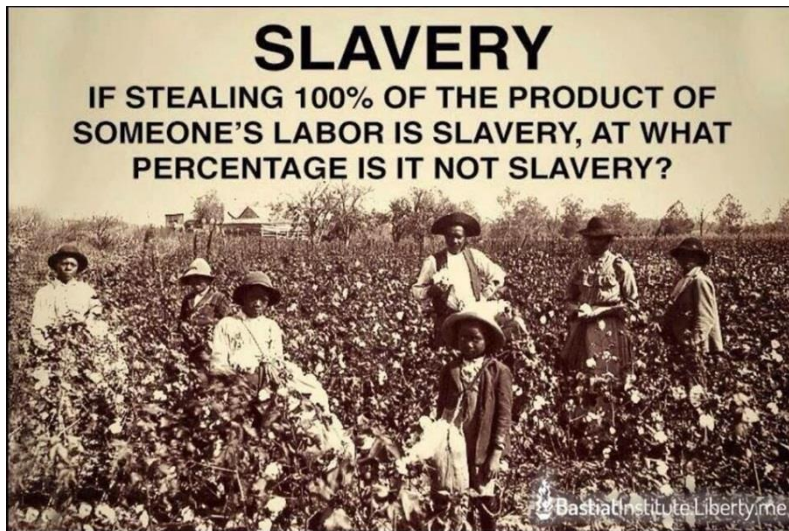
Vi kan kalle det dobbeltmoral eller hyklersk, men en mer moralsk og rettslig sett korrekt betegnelse er selvfølgelig at skatt ved tvang dreier seg om et fundamentalt brudd på våre menneskerettigheter.

Når skatter representerer et fundamentalt brudd på menneskerettighetene burde det i seg selv være tilstrekkelig til å avlive den første myten. Når skatter i tillegg er direkte skadelig for et samfunns produktivitet og dermed en trussel mot vår felles velferd, burde det være enkelt å konkludere med at systemet burde avskaffes, og om det er umulig av politiske grunner,

begrenses til det helt minimale. Det finnes ingen rasjonell, faktabasert begrunnelse i økonomisk teori for at skatt og avgifter er noe annet enn uproduktivt og verdiødeleggende.

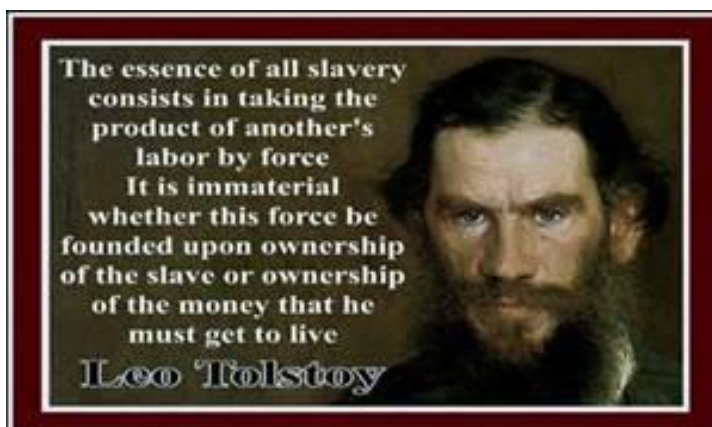
La oss se på skadevirkningene av skatt og hvordan det ødelegger de moralske, sosiale, rettslige og økonomiske forhold i samfunnet.

Hva er rettferdighet?

Finnes det en eksakt norm eller definisjon på «rettferdighet»? Er det rettferdig at jeg er født i Norge, med alle velferdsgoderne Norge har å tilby, og urettferdig at Jose er født i slummen i Mexico City? Burde det vært omvendt, eller burde jeg uten videre dele mine goder med Jose? Har Jose et moralsk eller rettslig grunnlag for å kreve en del av min inntekt eller mine formuesgoder? Hvordan løser vi dette spørsmålet? Løser vi det med tvang, for eksempel ved at et statlig organ konfiskerer en del av min inntekt, og gir den videre til Jose, med den implisitte begrunnelsen at «to feil blir til en rett»? Eller løser vi det ved å forholde oss til moralske og rettslig holdbare prinsipper hvor «to feil aldri blir til en rett»? Eller gjør vi noe «midt i mellom»? Ser vi kanskje litt gjennom fingrene i forhold til det moralske og prinsipielle for å døyve vår egen dårlige samvittighet for Jose's skjebne? Løser vi et tilsynelatende uløselig problem ved å «la oss kjøpe» i altruismens navn? Og, hvem bestemmer grunnlaget for den løsningen som blir valgt?

Er det mulig å etablere et rettferdig skattesystem

Er det mulig å finne svaret på hvordan en rettferdig formuesskatt ser ut? Gjør vi som enkelte «eksperter» foreslår ved å fjerne formuesskatten for grundere og i stedet la «rikingene» betale mer? Eller gjør vi som andre foreslår, ved å øke bunnfradraget og kompensere med høyere eiendomsskatt? Eller gjør vi noe helt annet? Er vi, eller rettere sagt våre folkevalgte, prinsippfaste, eller velger de minste motstands vei ved å finne en løsning som «er til å leve med» og som ikke provoserer noen av velgergruppene unødig.

Hva med inntektsskatt? Skal den være flat, progressive eller regressiv, eller en kombinasjon? Er det mulig å etablere en rettferdig inntektsskatt? Nei, selvfølgelig er det en umulighet. Det som er «rettferdig» for Ola, er «urettferdig» for Kari. Heikki Holmås mener det er «rettferdig» at John Fredriksen betaler noen milliarder i skatt til «felleskapet», mens Fredriksen mener det er grovt urettferdig. Begge to har rett, og begge to tar feil fordi det i utgangspunktet er et uløselig problem. Er det allikevel slik at våre folkevalgte, det vil i praksis si staten, har den moralske og rettslige forutsetningen for å kunne bestemme «hva som er rettferdig» på vegne av hele befolkningen. Svaret er: **Bare dersom prinsippet om likebehandling i forhold til en utført handling blir fulgt.**

Påstand: Det er kun gjennom en streng prinsipiell tilnærming når det gjelder forståelsen av likebehandling, at vi kan bestemme hva som er rettferdig, dermed også hvem som er «juksemakere». Alt annet er subjektive, tilfeldige vurderinger, dvs. synsing, som ikke er noe annet enn prinsipielt og moralsk latskap.

Grunnlaget for statsdannelse

“Democracy and socialism have nothing in common but one word, equality. But notice the difference: while democracy seeks equality in liberty, socialism seeks equality in restraint and servitude”

- Alexis de Tocqueville

Den kjente tyske sosiologen Franz Oppenheimer identifiserte to forskjellige måter å bygge velstand; e.g. rikdom. Den ene måten var gjennom produksjon av varer og tjenester og handel av disse i et fritt samfunn. Oppenheimer kalte dette for **«de økonomiske midlene»**. Den andre måten er enklere i den forstand at den ikke krever produktivitet, dvs. at den verken krever kapital eller arbeidskraft. Den krever kun at man har tilstrekkelig makt til å ta fra andre det de har produsert ved hjelp av trusler og straffesanksjoner. Enkelt sagt ved å konfiskere hele eller deler av det som rettmessig tilhører andre. Oppenheimer kalte dette for **«de politiske midlene»**. Ut i fra dette ga Oppenheimer følgende definisjon av Staten:

Staten er organiseringen av de politiske midlene; systematiseringen av en rov- eller plyndre prosess i et gitt territorium. Ingen stat kan opprettes før de økonomiske midlene er på plass. Da vil staten kunne tilby en lovlig, ryddig og systematisk samfunnsorden som muliggjør konfiskasjon av den private eiendomsretten, dvs. konfiskasjon av eiendomsretten til alle de som gjennom fredelig produksjon og samhandling sørger for at de økonomiske midlene er tilstede. Fordi produksjon alltid kommer før plyndringen, er det frie markedet og fredelig samhandling mellom mennesker en fiende av staten. Staten er ikke et barn av en sosial kontrakt mellom fredelige mennesker. Staten er alltid et barn født fra erobring og utnyttelse, derigjennom tvang, trusler, straffesanksjoner og i siste instans drap. Der er kanskje derfor Oppenheimer og andre politiske tenkere, i den grad de kan akseptere en statsdannelse,

mener at statens omfang eller makt må begrenses til det helt minimale; nesten til det usynlige.

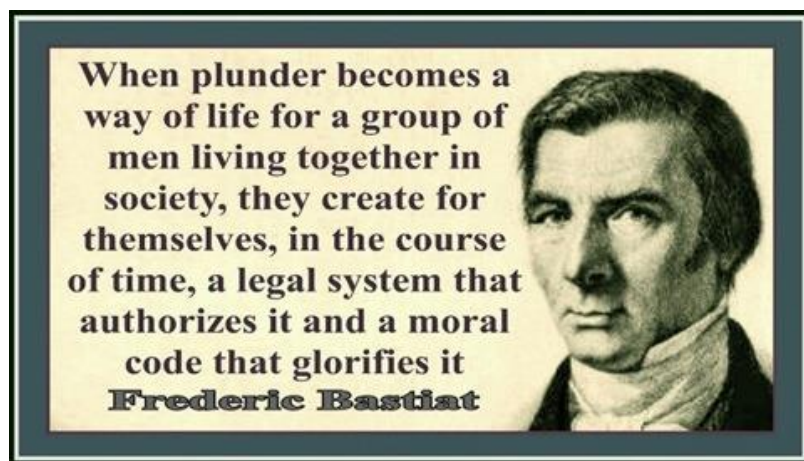
Spørsmål: I lys av Oppenheimers definisjon, er Norge et fritt samfunn eller en «plyndrerstat»?

Hvem er egentlig juksemerne?

Om vi benytter en prinsipiell tilnærming hvor standarden eller utgangspunktet er **likebehandling i forhold til en utført handling**, er det ikke «skattesnyterne» som er juksemerne. Tvert imot er det staten. Begrunnelsen ligger i sakens natur, ettersom det er umulig å etablere en moralsk forankret prinsipiell norm for likebehandling og et «rettferdig» skattesystem. Hadde det vært mulig, hadde det ikke vært behov for å diskutere det. Vi kunne kuttet ut all forskning på skatt og all diskusjon i media, på TV og radio om hvilken skattemodell som er «rettferdig». Fordi det er en umulighet, må skatter (og avgifter) inndrives med tvang. Sagt med andre ord; uten tvang ingen skatt. Å hevde noe annet, er ulogisk, moralsk forkastelig og prinsippløst. Det er ikke noe annet enn den statlige «rusmisbrukerens logikk».

Et fritt og udemokratisk samfunn

Det våre folkevalgte, dvs. Stortinget, som vedtar skatter, og staten, som innkrever skatter, vil ha oss med på, er at det er rettferdig med skatt, og at det representative demokrati innebærer at folket har gitt våre folkevalgte en eksplisitt eller implisitt rett og plikt til å fastsette hva som er en rettferdig skatt. Dette er en kortslutning og har ingen ting i et fungerende demokrati å gjøre. For å forsvare kortslutningen, bruker ofte nasjonalstaten begreper som «felleskap», «velferdsstat», «spleiselag», "solidaritet" og «rettferdighet», alle positivt ladete begreper som skal gjøre det enklere for oss å akseptere statens vilkårlige og subjektive innkreving av skatt. Positivt ladete ord det er vanskelig å si seg uenig i, uten fare for å bli stemplet som usolidarisk, er imidlertid ikke tilstrekkelig for at den enkelte frivillig skal oppgi sin egen eiendom, i dette tilfellet avkastning av eget arbeid. Det må pisk til, i form av straffesanksjoner som straffeskatt og fengsel.

Hvordan forsvares skatteinnkrevingen?

Myten om at skatt skaper velferd, lever godt når vi får begreper og forestillinger og det gode eller «rettferdige» sosialdemokrati inn med morsmelken. Vi blir rett og slett indoktrinerte til å tro at samfunnet bryter sammen, dersom vi ikke har en stat som kan innkreve stadig mer

skatt for å dekke kostnadene forbundet med stadig økende grad av velferd. Hvordan i all verden skal vi klare oss i et samfunn hvor staten er liten, og skatten er fjernet eller vesentlig lavere enn i dag?

Den vanligste begrunnelsen for skattlegging er å bruke felleskapstanken, spleiselaget og bygging av velferd, m.a.o. «skatt bygger velferd». Dette er direkte usant. Hadde det vært riktig, kunne vi beskattet alt og alle med 100 prosent, hvilket samtlige av oss, kanskje med unntak av Heikki Holmås og Audun Lysbakken, forstår er en umulighet. Når vi forstår at 100% skatt er skadelig, hvorfor forstår vi ikke at 75%, 50% eller 10% skatt også er skadelig? Når skatt i alle henseender beviselig er uproduktivt og ødeleggende for samfunnsøkonomien, hvorfor diskuterer vi i det uendelige skatt som om det representerer et positivt bidrag til produksjon av velferd? Det er fordi våre folkevalgte, og i særdeleshet politikere på venstresiden, ledet an av arbeiderpartiet, i årevis har hamret dette selvbedraget inn i hodene våre. Vi har, bokstavelig talt, fått denne vranglæren inn med morsmelken. Derfor må myten om at «skatt bygger velferd» avlives en gang for alle.

Enkelt sagt forkrøpler skatter og avgifter produktivitet og økonomisk vekst i stedet for å stimulere til det fordi skatter og avgifter fratrukker (produktive) mennesker og bedrifter ressurser som de ellers ville benyttet på en annen og bedre måte, dvs. til å øke samfunnets produksjonsfaktorer og dermed bidra til vekst, og således økt velstand for hele samfunnet.

På denne måten plyndres privat og industriell produktiv kapital for å tilfredsstille statens endeløse krav til stadig flere skattekrone for å holde liv i et uproduktivt og ineffektivt statsapparat. Transaksjonskostnadene forbundet med skatter er enorme, og ute av kontroll.

En krone i skatt er en krone bortkastet for felleskapet

I denne sammenheng er det viktig å forstå at statens omfordeling ikke representerer et gode for befolkningen, dvs. for deg og meg:

Når en krone inndras i skatt og brukes, først til å lønne politikerne og byråkratene, dernest til å subsidiere eller støtte en spesiell næring eller et spesielt formål, bestemt helt vilkårlig/tilfeldig av våre politikere, da reduseres automatisk investeringer i annen produktiv virksomhet, med en krone, dvs. den samme kronen som ellers ville bidratt til økt verdiskapning og mer velferd for oss alle. Du og jeg, dvs. samfunnet som helhet, er taperen.

Statens omfordelingspolitikk lurer oss til å tro at vi får det bedre, til tross for at sannheten er at det er befolkningen som gjennom skatter og avgifter finansierer den negative differansen (det samfunnsmessige tapet) mellom avkastning på produktiv kapital og tapet eller den negative avkastningen på uproduktiv kapital.

Alle vil ha og alle tar – alle vil ha statens gunst

Et slikt SUB-optimalt system som beskrevet, er kun mulig ved at staten hele tiden, og over statsbudsjettet, utbetaler de samme produktive midlene den mottar fra produktive mennesker og bedrifter gjennom skatte- og avgiftssystemet, først for å dekke egne kostnader forbundet med å administrere selve systemet, dernest på ymse formål; alt fra «gladmatfestivalen», «foreningen for støy», dekning av personlig trener for barnehageansatte osv. til enda større og verre penge og ressursløsning i form av subsidiering

og tollvern for å beskytte norske bønder, utbygging av ulønnsomme tunneller eller broer på Vestlandet osv., alt sammen forsvart med at det er «til samfunnets beste».

Produktivitetskommisjonen

Om jeg skulle gi et råd til finansminister Siv Jensen og produktivitetskommisjonens leder, professor Jørn Rattsø, ville det være følgende:

Hvis, i korthet, en investering er viktigere for alle skattebetalerne (kollektivt) enn for formål de ellers ville brukt pengene på individuelt, om pengene ikke var bortbeskattet, da burde investeringen gjennomføres. Følges dette prinsipp oppnår vi høyest mulig produktivitet for den arbeidende kapitalen til det beste for samfunnet.

Enkel grunnskole-matematikk viser at de økonomiske særfordelene fra staten er til stor gunst for særinteresse-grupper, men til stor økonomisk skade for samfunnet. Særinteresser i Norge får altfor lett anledning til å plyndre den produktive kapitalen, oftest med statens viten, vilje og medvirkning, på bekostning av samfunnsinteressene. Vi glemmer at tollvern hjelper en liten gruppe, bøndene, på bekostning av en stor gruppe, hele befolkningen. Vi glemmer at subsidier til bøndene hjelper en liten gruppe, på bekostning av hele samfunnet. Tollvernet og subsidieringen er dessuten usolidarisk overfor mange av de aller fattigste landene, de vi yter økonomisk bistand til (les: sjelebot), fordi vi effektivt forhindrer disse landene i å selge/eksportere de produktene som blant annet vår økonomiske bistand har gjort det mulighet for disse landene å produsere.

Igjen, en liten gruppe med særinteresser får med statens viten og vilje anledning til å plyndre hele Norges befolkning og de aller fattigste landene i verden!

Dersom jeg fikk anledning til å gi produktivitetskommisjonen ett råd til, ville jeg minne den om hvorfor særfordeler i det hele tatt er mulig å oppnå:

Fordi hver enkelt sak ikke er stor nok til å engasjere hele befolkningen.

Det er m.a.o. store muligheter for særinteresser, enten direkte eller gjennom folkevalgte representanter og lobbyister, å utnytte muligheten for å oppnå særbehandling på bekostning av hele samfunnet. Dette er god nok grunn til å forby, eller i det minste være på vakt i forhold til alle former for påvirkning og lobbyisme – ikke la seg lure når det hevdes at lobbyisme er en styrke for demokratiet.

Gjensidige fordelaktige transaksjoner

Det er viktig å huske på at Statens innkreving av skatter og avgifter representerer det motsatte av gjensidige fordelaktige transaksjoner (mellom menneskene og institusjonene i samfunnet). Tyven, representert ved staten, gir offeret et valg om å betale skatt omgående eller vente til tyven påfører offeret skade i form av trussel og gjennomføring av straffeskatt og fengsel. I denne transaksjonen er det ingen gjensidig fordel. Tyven mottar i stedet en fordel på bekostning av offeret. Tyven «tjener» det samme som offeret «taper». Og kanskje det aller viktigste; I stedet for å bidra til å øke mengden av produksjonen i samfunnet, reduserer eller ødelegger tyven denne produksjonen. Gjensidige fordelaktige transaksjoner oppfordrer og oppmuntrer til økt produksjon og tilbud, mens tyveri frarøver og demotiverer økt produksjon og dermed krympes markedet. På denne måten avleder all statlig aktivitet

inntekter, ressurser og aktiva bort fra markedet, der igjennom ødelegges og forminskes «den generelle velferden».

Det må være klart at tyven, i dette tilfelle staten, ikke produserer noen varer eller tjenester overhodet, bortsett fra sin egen inntekt som oppnås på bekostning av andre, dvs. skattebetalerne. Mange vil hevde at dette er feil, og at staten tilbyr en rekke varer og tjenester. Det er en illusorisk påstand. Inntekter og aktiva blir først, og under tvang, overført fra den produktive sektor til staten; dernest bruker staten nøyaktig de samme pengene til å kjøpe varer og tjenester fra subsidierte næringer og den samme produktive sektor som de stjal pengene fra i første instans. Negativ eller ingen verdiskapning finner sted.

Byråkratens skatteinnbetaling er en fiksjon

Slik brytes eiendomsretten både i menneskerettslig og kontraktsrettslig forstand ensidig av et allmektig statsapparat. Lønninger til byråkratiet er i en slik sammenheng ikke noe annet enn en ekstra og unødvendig kostnad for felleskapet fordi lønnen og skatten som betales av disse, allerede er tatt fra skattemidler inndrevet under plikt til statskassen. Byråkraten som for eksempel mottar 500.000 i årslønn, og betaler 200.000 i skatt til staten, betaler i realiteten ikke skatt i det hele tatt. Byråkratens skatteinnbetaling er en fiksjon, i realiteten er han eller hun en netto skatteforbruker av 300.000 kroner. Det er således en illusorisk skatt. Enda verre er det med skatt på arv (noe som forøvrig ikke lenger er en realitet i Norge etter 1.1.2014 selv om dette pågikk i en lang periode), formuesskatt og skatt på pensjon fordi disse midlene beskattes gjentatte ganger, eller sagt med andre ord, hvor skattebetalerne, dvs. deg og meg, utnyttes på nytt og på nytt av en umettelig stat. Det er fristende å kalle det «kriminalitet satt i system».

Hvem har best nytte av skatten?

Det er viktig å huske på hvem som har fordeler av skatter? Først og fremst er det de som 100 prosent av tiden lever av skatteinnkreving; byråkraterne og politikerne, dvs. statsapparatet. Denne gruppen betaler ikke skatt overhodet, fordi skatten de avkreves, kommer fra skatt som allerede er innkrevet under tvang fra andre. Skatten de betaler er m.a.o. en "bokføringsfiksjon". Er det noen grunn til å tro at disse menneskene er interessert i en grunnleggende diskusjon om hvordan skatten påvirker den skapende produktive kapitalen, som kun er egent til å påvirke deres egen maktposisjon og stilling i negativ forstand?

Andre som drar fordel av skatter, er alle de som på den ene eller andre måten er netto skattemottakere; alle de som på den ene eller andre måten har sugerøret inn i statskassen, med byråkraternes og politikernes medvirkning og velsignelse. Det dreier det seg om statlig sanksjonert plyndring.

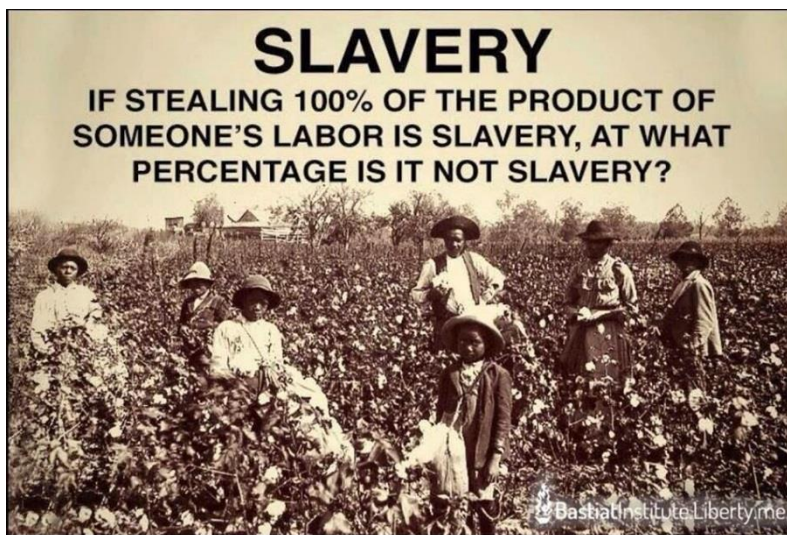
Det kanskje viktigste å forstå med skatter, er hvordan og hvorfor den er så utbredt og nærmest umulig å gjøre noe med; inntil regnestykket ikke lenger går i hop; slik vi ser i store deler av den vestlige verden i dag. Svaret er dette:

Påstand: Når en stat over tid har lyktes med å samle en stor nok gruppe mennesker (byråkrater, politikere og netto skattemottakere), til ukritisk støtte av (velferds)statens formål, da kan staten trygt gå ut ifra at ignoranse og apati fra resten av befolkningen sørger for tilstrekkelig passiv støtte for å kunne redusere en eventuell aktiv motstand mot denne styreformens til et minimum. Apatien er selvfølgelig godt hjulpet av at staten har et

inndrivingsapparat, som med nådeløs presisjon og med "loven i hånd" opptrer med både utøvende og dømmende myndighet, ved å forfølge og fengsle de som ennå ikke er apatiske til plyndringen.

Infantilitetsargumentet

Det mest usaklige argument for skatteplikten, er antakelig at fordi vi har opphold i landet, så har vi også godtatt å betale skatt til «felleskapet» eller «spleiselaget». Vi er født her. Vi har ikke flyttet til et annet land, og vi har derfor gitt vår stilltiende aksept om å betale skatt. Det er m.a.o. en medfødt aksept. Filosofen David Hume sammenlignet dette med en person som blir tatt om bord i et skip mot sin vilje, og får beskjed om at han kan velge mellom å adlyde kapteinen eller hoppe over bord.

Kan noen svare på ovennevnte spørsmål?

Skattens onde

Det grunnleggende ondet med skatter er at de bryter alle forutsetninger for å beskytte individets ukrenkelige rettigheter, dvs. menneskerettigheter. Skatt er ikke noe annet enn legalisert plyndring hvor den ene parten, staten, har en større rett til din eiendom inklusive avkastningen av ditt arbeid enn det du selv har.

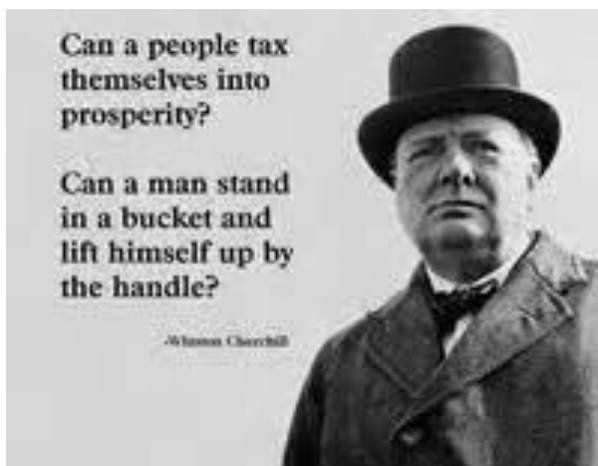
Hvorfor finner vi oss i det? Det er fordi staten har brukt lang tid på å overbevise oss om at å frata oss våre naturlige, medfødte rettigheter, som igjen springer ut av vår menneskelighet som frie, tenkende individer, er til det beste for oss. Som USA's høyesterettsdommer Andrew P. Napolitano korrekt oppsummerer dette:

«When our car is stolen by one person, we feel a sense of moral outrage because we know what happened to us was wrong. However, when we are taught that it is acceptable if the theft of our car is committed by a democratic majority, it institutionalizes a mode of thought that the individual is a servant of the state, clamoring for some small share of its limited resources. In short, as the government sees us, we exist to support it, not ourselves. How better to define slavery».

Igjen, kan noen svare eller forklare forskjellen?

Livsløgneren Eva Joly

Det er ovennevnte vrangforestillinger om frihet og demokrati som ligger til grunn for den livsløgneren Eva Joly og likesinnede utbasunerer når de vil «skatteparadiser» og «gode skatteplanleggere» til livs. Innsauset i politiske klisjer som «En ny kolonialisme» er alle flernasjonale selskaper, ss. Starbucks og Google, kjeltringer i Jolys øyne. De er korrupte og de hvitvasker penger, og verst av alt «tapper de fattige land for verdiskapningen som kommer fra naturressursene». For at Joly skal ha belegg for disse grove påstander om organisert «gangstervirksomhet» er hun imidlertid nødt til å «hoppe bukk» over et avgjørende og viktig prinsipp i enhver diskusjon om «rettferdighet»: **Likebehandling av en utført handling**. Dette prinsipp er dessverre totalt fraværende når Joly, Tax Justice og liknende organisasjoner, samt de fleste av oss diskuterer skatt.

Det Joly så inderlig ønsker er å legitimere en samfunnsorden der det er moralsk akseptabelt og legitimt å frata aksjonærene i Starbucks og Google, eller andre multinasjonale selskaper og individer, det disse selskapene og individene i første instans, med hardt arbeid og oppspart kapital, og på lovlig vis, har opptjent i (utenlands)formuer? For å få til dette kunststykke må Joly forsvare at «målet helliger midlet». For å greie dette bør Joly avkreves et svar i forhold til hvilken skattemessig prosentandel som representerer «lovlig konfiskasjon» fra staten; nær sagt ved hvilken skattemessig prosentandel aksjonærene i Starbucks og Google, samt alle andre med utenlandsformuer ikke lenger er slaver av staten. Det er en umulighet for Joly å forklare og forsvare en slik samfunnsorden, med mindre hun er prinsippløs.

Joly kan selvfølgelig ty til ideologisk latskap og vise til USAs «Stop Tax Haven Abuse Act», Tax Justice Networks rapport «The Price of Offshore revisited» eller liknende rapporter, alle sammen utferdiget direkte eller indirekte av statlige institusjoner viss formål er å konfiskere og inndrive mest mulig «skatte kroner» fra hardt arbeidende ærlig mennesker og selskaper med et genuint ønske og et legitimt behov for å «gjemme unna» og forsvare det som i utgangspunktet tilhører dem; ikke staten.

Spørsmålet til Joly er således: Dersom det å konfiskere 100% av avkastningen på noens arbeide er slaveri, ved hvilken prosentandel er det ikke slaveri?

Jolys definisjon av «menneskerettigheter» viser hvor galt det bærer av sted når prinsipper erstattes med vilkårlighet; for å sitere Ibsen: Når utgangspunktet er som galest, da blir titt resultatet som originalest. Joly vil det internasjonale regelverket og

«hemmelighetskremmeriet» til livs og mener det ikke er en «menneskerett å skjule vesentlige opplysninger for myndighetene». Men, det er jo nettopp det det er! Menneskerettighetene er ment å beskytte individet mot inngrep fra myndighetene, spesielt i forbindelse med avkastning på et individs kroppslige og åndelig kapital. Med sin «full transparens doktrine» ønsker Joly å sette menneskerettighetene på hodet ved at statens rettigheter erstatter individet rettigheter (den enkelte aksjonær i f.eks Starbucks), som om det er staten som trenger beskyttelse fra mennesket. Staten er imidlertid ikke noe annet enn en menneskeskapt institusjon og kan derfor og logisk sett aldri søke beskyttelse eller rettferdighet begrunnet i menneskerettighetene. Jolys synspunkter er dermed ikke noe annet enn et knefall for den totalitære stat og representerer grov uforstand om menneskerettigheter, som hun enkelt ofrer på «altruismens alter». Dessverre er hun ikke alene. Vrangforestillingen om statens rett til å plyndre individet er nedfelt i lov i de fleste såkalte vestlige demokratier, til og med kriminalisert. Det er likefullt en livsløgn.

Det kan være på sin plass å gjenta hva økonomen Ludvig von Mises hadde å si om hvilket avtalemessig misforhold som eksisterer mellom individet og staten:

«In a frame of a contractual society the individual members exchange definite quantities of goods and services of a definite quality. In choosing subjection in a hegemonic body a man neither gives nor receives anything that is definite. He integrates himself into a system in which he has to render indefinite services and will receive what the director is willing to assign to him. He is at the mercy of the director. The director alone is free to choose. Whether the director is an individual or an organized group of individuals, a directorate, and whether the director is a selfish maniacal tyrant or a benevolent paternal despot is of no relevance for the structure of the whole system.»

Spørsmål: Hva er det som får oss til å tro at dersom vi ansetter en idiot til å holde en pistol mot en produktiv persons hode, med det formål å tvinge denne personen til å arbeide, for deretter å beholde lønnen hans, så vil det bidra til en bærekraftig økonomi? Hva ville skjedd om du eller jeg forsøkte oss på noe sånt? Blir det plutselig mer bærekraftig og akseptabelt fordi det er staten som gjør det? Hvorfor aksepterer vi handlinger fra staten som vi ville definere som moralsk forkastelige og ulovlige om de ble utført av oss?

Ditt er allikevel ikke ditt eget

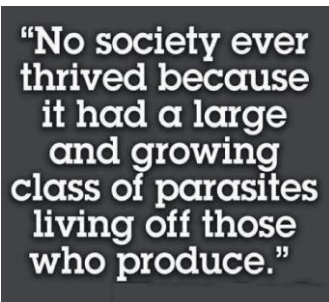
For å forstå at eiendomsrettigheter er ensbetydende med menneskerettigheter, er det viktig å forstå at dersom staten fratar deg dine rettigheter til å disponere over det du produserer, enten det er et kunstverk eller din inntekt, så er dette ikke noe annet enn et inngrep i din eiendomsrett, i siste instans et overgrep mot din rett til liv. Når eiendomsretten blir tatt helt eller delvis ifra deg, beskriver du med rette at «du føler deg robbet»; at du reduseres til en slave av staten. Chodorov beskriver det slik:

«Suppose that freedom of disposition is taken away from you entirely. That is, you become a slave; you have no right of property. Whatever you produce is taken by someone else, and though a good part of it is returned to you, in the way of sustenance, medical care, housing, you cannot under the law dispose of your output; if you try to, you become the legal «robber». Your concern in production wanes and you develop an attitude toward laboring that is called «slave» psychology. Your interest in yourself also drops because you sense that without the right of property you are not much different from other living things in the barn. The clergyman may tell you you are a man, with a soul, but you sense that without the right

of property you are somewhat less of a man than the one who can dispose of your production as he wills. If you are human, how human are you?

It is silly, then, to talk of human rights being superior to property rights, because right of ownership is traceable to the right of life, which is certainly inherent in the human being. Property rights are in fact human rights.»

Påstand: Et samfunn bygget på den sosialistiske doktrinen om at vi skal produsere etter evne og bidra etter nytte, er ikke noe annet enn et samfunn hvor noen produserer og andre disponerer over denne produksjon, hvilket ikke er noe annet enn et samfunn bygget på en løgn eller et løftebrudd, dvs. et «herre-tjener» eller slave-samfunn.

“No society ever thrived because it had a large and growing class of parasites living off those who produce.”

I siste instans dreier det seg ikke om penger og hvordan samfunnet finansierer såkalte «fellesgoder» eller «velferdsgoder». Det dreier seg om likebehandling i forhold til en utført handling, basert på en nøytral og prinsippfast tilnærming til rett og galt.

Den enkle og misforståtte løsningen på problemet

Staten og det offentlige byråkratiet har vokst ut av alle proporsjoner. Den eneste resepten våre politikere har, er mer prat om ansvarlighet, økt effektivitet og bedre lederskap i offentlig sektor; og mer skatt. Vi blir fortalt at «alle må bidra» og at ingen må «sluntre unna». Det er usolidarisk.

Derfor hører vi stadig politikere, byråkrater, media mfl. som vil «svart økonomi til livs». Jukse-makerne ødelegger for «fellesskapet» og må tas. Tidligere statsminister Stoltenberg, som selv har innrømmet bruk av «svart arbeidskraft», vil, og i likhet med alle andre som en eller annen gang har «handlet svart», uvesenet til livs. Tax Justice og andre nasjonale og internasjonale «skattejegere» etableres, ofte med skattemidler, for å forfølge mennesker og selskaper på tvers av landegrenser i håp om å konfiskere lovlig opptjente formuer som forsøkes skjult for å unngå statlig konfiskasjon, bøter og fengselsstraffer; med det enkle, ærverdige og legitime formål å beskytte det som i utgangspunktet aldri har tilhørt staten.

På denne skrupuløse måten har vi skapt en subjektiv og vilkårlig rettferdighet der **prinsippet om likebehandling av en utført handling ikke eksisterer**. Tyveriet er sanksjonert og lovregulert av storsamfunnet. Hykleriet og dobbeltmoralen kjenner ingen grenser og statlig byråkrati og politimyndighet trækker gladeligen «over lik» for å tilfredsstille storsamfunnets tørst etter enda mer skattepenger. «Jukse-makerne» må tas.

Likebehandling av en utført handling

Forutsetningen for å kalle noen for «juksemakere» er som allerede nevnt at det eksisterer en universell norm for god eller dårlig moral, som på prinsipielt grunnlag kvalifiserer til «juksemakeri». Den bør helst være basert på lov, der det rettslige grunnlaget er nøytralt. En prinsipiell og rettslig nøytral tilnærming innebærer m.a.o. likebehandling av en utført handling, dvs. uavhengig av hvem som utfører handlingen. Alt annet blir subjektivt og vilkårlig; ikke stort mer enn synsing, dermed grunnleggende umoralsk, urettferdig og prinsipielt forkastelig. De aller fleste av oss er enige i en slik tilnærming. Det er når teori skal omsettes i praksis, at det skjærer seg helt fundamentalt.

Martin Luther King jr. om naturlige lover

I sitt «Letter from Birmingham Jail» beskriver King forholdet mellom naturlige lover og rettferdighet slik:

«How does one determine whether a law is just or unjust? A just law is a man-made code that squares with moral law or the law of God. An unjust law is a code that is out of harmony with the moral laws.»

Vi trenger ikke legge en religiøs betydning i utsagnet for å forstå hva King mente. Det han sier, er at vi må være prinsippfaste, dvs. tilnærme oss rett og galt ut i fra et strengt krav til moral basert på naturlige lover.

Eller som St. Thomas Aquinas så treffende sier det i boken «Man for all seasons»:

«Any law that degrades human personality is unjust», hvilket innebærer at den dobbeltstandard vårt demokrati og vårt lovverk legger opp til når den hjemler innkreving av skatt gjennom tvang, med trussel om bøter og fengslestraff, ikke er noe annet enn et fundamentalt og primitivt overtramp på vår menneskelighet, dvs. våre menneskerettigheter.

Vi kunne egentlig stoppet diskusjonen her. Enhver tvangshandling «degrades human personality» og er selvfølgelig også «out of harmony with moral laws.», per definisjon.

Hva med demokratiske flertallsbeslutninger?

Du blir stoppet på gaten av en person med pistol som vil ha lommeboken din. Er det tyveri? Du blir stoppet av 10 personer med pistol som vil ha lommeboken din. Du får imidlertid bli

med og stemme over kravet. Du taper 10 mot 1. Er det tyveri? Du blir stoppet av 100, 1000, 1 million mennesker som alle vil ha lommeboken din. Du taper avstemningen 1 million mot 1. Er det tyveri? Hva om våre folkevalgte i det representative demokratiet vil ha lommeboken din? Hva om de først vedtar en lov med alminnelig flertall som gir de rett til å ta lommeboken din, og deretter tar lommeboken din. Hva om lovforslaget er enstemmig? Er det tyveri? Eller er det noe annet? Er det slik at vi kan like eller mislike skatt, men at det er irrelevant fordi, frihet, demokrati og individets rettigheter er basert på moralske prinsipper som ikke kan settes til side på grunn av vilkårlige politiske vurderinger om skattens sosiale eller samfunnsmessige nytte? Svaret gir seg selv. «Two wrongs never make a right» og «might is not right», dvs. makt er ikke det samme som rett.

Tale of the slave

I boken «Anarchy, State and Utopia (1974) beskriver filosofen Robert Nozick, Harvard University, det han kaller «Tale of the slave», eller «fortellingen om slaven» og han inviterer leseren om å sette seg i slavens sted i fortellingen. Fortellingen går gjennom ni stadier; som følger:

First: You are a slave at the mercy of a brutal master, who forces you to work for his purposes and beats you arbitrarily.

Second: The master decides to beat you only for breaking the rules, and even grants you some free time.

Third: You are part of a group of slaves subject to this master. He decides on grounds acceptable to everyone, how goods should be allocated among you all.

Fourth: The master requires his slaves to work only three days per week, granting them the other four days off. They can do as they wish during their free time.

Fifth: The master now allows the slaves to work wherever they wish. His main caveat is that they must send him three-sevenths (3/7) of their wages, corresponding to the three days worth of work they once had to do on his land every week. In an emergency, he can force them to do his bidding once again, and he retains the power to alter the fraction of their wages to which he still lays claim.

Sixth: The master grants all 10.000 of his slaves, except you, the right to vote. They can decide among themselves how much of their (and your) earnings to take and what outlets to fund with the money. They can decide what you are and are not allowed to do. We can suppose for the sake of argument that the master irrevocably grants this right to the 10.000 slaves. You know have 10.000 masters, or a single 10.000-headed masters.

Seventh: You are granted the freedom to try to persuade the 10.000 to exercise their vast powers in a particular way. You still do not have the right to vote, but you can try to influence those who do.

Eighth: The 10.000 grant you the right to vote, but only to break a tie. You write down your vote, and if a tie should occur, they open it and record it. No tie has ever occurred.

Ninth: You are granted the right to vote. But functionally, it simply means, as in the eighth stage, that in case of a tie, which has never occurred, your vote carries the issue.

Nozick's spørsmål er dette:

«At what stage between 1 and 9 did this become something other than the tale of the slave?» (Med andre ord at vi lever som slaver i et tvangsregime)

Det Nozick beskriver er på sett og vis veien fra det primitive samfunn, via føydalstaten og frem til det vi i dag ynder å kalle det demokratiske samfunn. La oss oppsummere hva demokratiet innebærer ved å bruke Nozicks analyse av USA på Norge:

- Demokratiet hviler på en uprøvet forutsetning om at samfunnet ikke kan fungere uten at det eksisterer en tvangsinstitusjon, staten, som har makt til å styre livene til mer enn 5 millioner mennesker (Norge), slik den finner det for godt.
- Samtidig som staten kaster noen smuler til de aller fattigste, har den en verktøykasse full av kjente og ukjente verktøy den kan bruke for å tilgodese særinteresser og grupper den ønsker å prioritere, for å befeste sitt maktgrunnlag, på bekostning av den produktive kapitalen, det vil si den delen av befolkningen som skaper vekst.
- Jo mer staten vokser, jo verre blir det.
- Flere og flere sektorer eller grupper i samfunnet tvinges til å innta det standpunktet at også de må få en del av «kaken» og berike seg selv ved å innynde seg hos staten. Alle vil etter hvert derfor sloss om statens gunst for å sikre seg spesielle privilegier eller subsidier, bare slik at de i det minste kan oppnå en slags «break-even» vis-a-vis de som allerede har spesielle privilegier og subsidieordninger.
- Resultatet er at industrialister tar, bønder og fiskere tar, forskere og helsepersonell tar, arbeidstakerorganisasjoner og arbeidsgiverorganisasjoner tar, universiteter og høyskoler tar, lærere tar, hele byråkratiet tar; alle tar.

Påstand: Dette er en korrekt beskrivelse av sosialdemokratiet slik det fungerer i praksis; ikke noe annet enn «legalisert plyndring», hvor hele samfunnet taper gjennom et vedvarende og økende moralsk, sosialt, økonomisk og rettslig forfall.

Med andre ord leder den demokratiske samfunnsmodellen, der det finnes en stor og allmektig stat som styrer nær sagt all menneskelig sameksistens, og hvor borgerne nødvendigvis, som slaver av staten, pliktoppfyllende må innrette seg slik staten bestemmer, til et samfunnssystem basert på et «herre-tjener- forhold». De som vil opp og frem, og de som vil overleve, må innynde seg hos statsmakten. De må lydige innordne seg statens tvangsregime for å gjøre seg fortjent til, og forsvare sin rettmessige plass i samfunnet. Det er all denne plyndringen som den økonomiske filosofen Fredric Bastiat med rette ga navnet «lovlig plyndring», hvilket ikke er noe annet enn en beskrivelse av kriminalitet satt i system.

Nozick konkluderte slik:

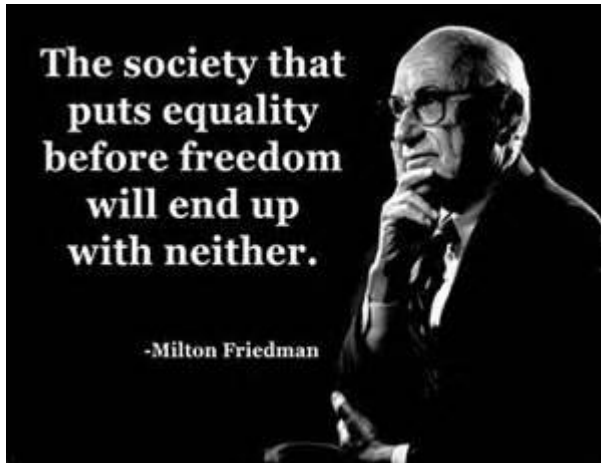
«When you tax away from someone the fruits of five months of his labor, you are in effect taking away five months from him. You are taking away part of his life.

Dance around this issue all you like, but his is forced labor by any reasonable definition of the term.»

På godt norsk: Skatteinnkreving representerer et uomtvistelig brudd på den grunnleggende eiendoms- eller selvbestemmelsesretten, og slik det fremgår ovenfor, ut i fra hvilken alle de andre menneskerettighetene springer ut. Således representerer tvangsinnkreving av skatt, med trussel om bøter og fengselsstraff brudd på EMK's Artikkel 4 som fastholder at «*ingen må bli holdt i slaveri eller trelldom*».

Påstand: Hva er konfiskasjon av din og min inntekt med trusler om fengselsstraff om ikke statlig slaveri og trelldom?

Skatt er den største trusselen mot fattigdom

Skatt er urettferdig. Skatt er produktivitetshemmende og bryter ned velferden i ethvert samfunn. Myndigheters forfølgelse av legitimt opparbeide formuer i utlandet burde forbys fordi det representerer et grunnleggende brudd på våre menneskerettigheter, og fører til det motsatte av hensikten til organisasjoner som Tax Justice. Det fører til mer fattigdom.

Skatt må bære sin andel av ansvaret for den økonomiske krisen den vestlige verden befinner seg i, enkelt sagt fordi skatt binder opp og omgjør produktiv og skapende kapital til uproduktiv kapital, som er svært skadelig for vekst og velstand. Således er skatt den største trusselen mot fattigdom i verden.

Juni 2014

heo